

ת"פ 38773/04/12 - מדינת ישראל נגד מוהנד סמארה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 38773-04-12 מדינת ישראל נ' סמארה
בפני כב' השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוהנד סמארה

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי.

הנאשם מואשם בביצוע עבירה של החזקת ושימוש בסמים מסוכנים, עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים המסוכנים"), ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

לטענת המאשימה, בתאריך 3.6.2010 בביתו של הנאשם בשכונת באב חוטה בירושלים, הוא החזיק בסם מסוג קנבוס במשקל 1.0420 גר' ללא היתר כדין. המאשימה גורסת שהשוטרים הגיעו לביתו של הנאשם על מנת לעצור אותו כחשוד בביצוע עבירת התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין. הנאשם ביקש להתפנות בשירותים ואחד השוטרים, שוטר בשם עאמר חאמד (להלן: "השוטר עאמר") נכנס עמו לשירותים. שם הוא הבחין בנאשם זורק שקית שהכילה ככל הנראה, לטענתו, סם לפח הזבל (להלן: "השקית"). השקית הועברה למז"פ ושם נקבע שהכילה סם מסוג קנבוס במשקל של 1.0420 גרם נטו.

הנאשם סובר שכניסתם של השוטרים לביתו, מעצרו והחיפוש שנערך בביתו אשר בעקבותיו נלקחה השקית, שלטענת המאשימה הכילה סם, נעשו בניגוד לחוק ואין לקבל את הסם כראיה. כמו כן סובר הנאשם שלא עלה בידי המאשימה להוכיח ששרשרת הסם נשמרה עד שנבחנה תכולת השקית במז"פ.

(א) בחינת חוקיות כניסת השוטרים לביתו של הנאשם, מעצרו והחיפוש שנערך בביתו, אם נערך כזה:

האם כניסתם של השוטרים לביתו של הנאשם על מנת לעצור אותו בשל ביצוע עבירות התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין (כפי שעולה מדו"ח הפעולה שסומן ת/5) ומעצרו של הנאשם היו חוקיים? האם נערך חיפוש בביתו של הנאשם או, כטענת המאשימה, לא נערך חיפוש אלא השוטר ראה את הנאשם עובר עבירה לפניו? אם נכריע שנערך חיפוש האם חיפוש זה היה חוקי?

גרסת הנאשם - הנאשם סובר שכניסתם של השוטרים לביתו הייתה בלתי חוקית. שכן אין צו של בית משפט, אין החלטה של קצין ואין כל מסמך כתוב המהווה בסיס לכניסת השוטרים לבית הנאשם ומעצרו. לטענתו, כניסת השוטרים לביתו מהווה פגיעה בפרטיותו ובכבודו כאדם ועל כן יש לזכותו בשל כך. בעניין זה מציין הנאשם שטענתו של השוטר עמאר לפיה הסמכות למעצר מבוססת על פניה של מוקד החקירות מחוסרת כל בסיס חוקי.

לגרסתו של הנאשם, לאור פסקי הדין בע"פ 5121/98 **טוראי רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (ניתן על ידי כב' השופטת ביניש, ביום 4.5.2006) (להלן: "ע"פ יששכרוב") ורע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופטת ביניש, ביום 6.3.2012) (להלן: "רע"פ בן חיים") ומאחר שהכניסה לביתו נעשתה באופן בלתי חוקי גם החיפוש שנערך בעקבותיו בביתו הינו בלתי חוקי וכל ראיה חפצית או אחרת שנתפסה במהלכו הינה חסרת ערך. את ע"פ יששכרוב ורע"פ בן חיים יש להחיל במקרה דנן גם מכוח איזון האינטרסים. שכן, עסקינן בכמות מזערית של סם קל לשימוש עצמי אל מול הפגיעה בכבודו ופרטיותו של הנאשם. השוטר עמאר זילזל בזכויות הנאשם, פלש לביתו בלא סמכות והכריח אותו להטיל את מימיו בנוכחותו.

גרסת המאשימה - מנגד סוברת המאשימה שהשוטרים הגיעו לביתו של הנאשם בשל חשד שביצע ביום 31.5.2010 עבירת התפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין. בידי המשטרה היה חומר חקירה שכלל את הודעתו של אדם בשם אחמד תמימי שהפליל את הנאשם בביצוע עבירת ההתפרעות. בחקירתו במשטרה (סומנה ת/1) נשאל הנאשם שאלות הן ביחס לעבירת ההתפרעות והן ביחס לעבירת החזקת הסמים. בסופו של דבר לא הוואשם הנאשם בביצוע עבירת ההתפרעות. המאשימה מנמקת את העובדה שהשוטרים הגיעו לבית הנאשם בלא צו מעצר בכך שמר אחמד תמימי נחקר רק ביום 3.6.2010.

עוד טוענת המאשימה שגם אם בית המשפט יכריע שהגעת השוטרים לבית הנאשם ומעצרו ללא צו מעצר בוצעו שלא כדין הרי שלא נערך במקרה דנן חיפוש. שכן, כאשר שוטר רואה אדם מבצע עבירה מול עיניו, כבמקרה דנן, לא מדובר בחיפוש ולכן אין להידרש לרע"פ בן חיים ולא נדרש להוכיח חשד סביר לשם ביצוע חיפוש. בעניין זה מציינת המאשימה שגרסת הנאשם שעוד בטרם הגיע לשירותים נערך עליו חיפוש על הגוף ושהסמים לא נזרקו על ידו בשירותים אלא רק כאשר היה ברכב המשטרה השוטר עאמר הציגם לו לא נטענה במשטרה. הנאשם גם לא העיד שוטרים אחרים כעדי הגנה על מנת להוכיח את גרסתו. המאשימה מבקשת שבית המשפט ייתן אמון בגרסת השוטר עאמר ובדו"ח הפעולה שכתב (סומן ת/5). השוטר עמאר השיב לכל שאלה שנשאל, בהתאם לכלל הקפאת הזיכרון, אישר שכתב את הדו"ח וחתם עליו.

באשר לטענת הנאשם ביחס לעובדה שהשוטר ליווה אותו לשירותים, טוענת המאשימה שלשוטר הייתה תשובה טובה לכך, כדי לשמור שהנאשם לא יפגע בעצמו, למנוע מהנאשם להוציא מהשירותים חפץ שבו הוא עלול לפגוע בעצמו או שהוא יוכל להשתמש בו כנשק וכן לשמור שלא יברח.

סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה-מעצרים] קובע באשר לסמכותו של שוטר לעצור ללא צו כי:

(א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

(1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(2) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד לא יופיע להליכי חקירה;

(3) יש לו יסוד סביר לחשש ששחרור החשוד או אי-מעצרו יביא לידי שיבוש הליכי משפט ובכלל זה העלמת רכוש, השפעה על עדים או פגיעה בראיות בדרך אחרת;

(4) יש לו יסוד סביר לחשש שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

(5) האדם חשוד שעבר אחד מאלה:

(א) עבירה שדינה מיתה או מאסר עולם;

(ב) עבירת בטחון כאמור בסעיף 35(ב);

(ג) עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, למעט עבירה הנוגעת לשימוש בסם או להחזקת סם לשימוש עצמי;

(ד) עבירה שנעשתה באלימות חמורה או באכזריות או תוך שימוש בנשק חם או קר;

(ה) עבירת אלימות בבן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991;

(6) האדם משוחרר בערובה, ויש יסוד סביר להניח כי הוא הפר תנאי מתנאי השחרור או כי הוא עומד להימלט מהדין, או שיש יסוד סביר לחשש שהוא נמלט ממשמורת חוקית;

1997

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא.

(ב) שוטר מוסמך לעצור אדם ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם אינו מצוית להוראותיו שניתנו על פי סמכויות העיכוב המסורות לו בדין, או אם הוא מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב.

(ג) לא יעצר אדם לפי סעיף זה אם ניתן להסתפק בעיכוב.

מהוראת החוק עולה ששוטר מוסמך לעצור אדם ללא צו בהתקיים שני התנאים המצטברים הבאים:

(1) יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר, היינו, עבירה מסוג פשע או עוון אך לא חטא, וכן (2) התקיימה אחת מעילות המעצר המפורטות בסעיפים קטנים (1)-(7) לחוק.

במקרה דנן עבירת החזקת סמים לשימוש עצמי אינה מהווה, כשלעצמה עילה למעצר מכוח סעיף זה, כפי שכתוב

בסעיף קטן 5(ג) לחוק. אולם, עבירת ההתפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין הינה עבירה מסוג עוון, כלומר זו עבירה בת מעצר.

מבין עילות המעצר שבסעיף עילת המעצר היחידה היכולה להתאים למקרה דנן היא עילת המעצר בסעיף 23(א)(1). אולם נראה כי גם עילת מעצר זו אינה מתקיימת במקרה דנן שכן מעשה העבירה בו חשוד הנאשם בוצע לכאורה ביום 31.5.10, שלושה ימים קודם הגעת השוטרים לביתו. אי לכך לא מתקיים התנאי הנדרש של ביצוע העבירה "זה מקרוב".

טענתה של המדינה לפיה המעצר בוצע בעקבות הוראה של מחלקת החקירות, בלא שהוצגו בפני כל מסמך רשמי או עדות המפנה למקור ההוראה והסמכות לביצוע המעצר האמור אינה מקובלת עלי.

כך עולה גם דו"ח פעולה שערך השוטר עאמר בעת האירוע (סומן ת/5): **"...על פי בקשת משרד החקירות להגיע לביתו ... ולעצור אותו בחשד ליידי אבנים ... הגענו לביתו של הנ"ל דפקנו בדלת ..."**

גם עיון בדו"ח המעצר שערך השוטר טויטו ביום 3.6.2010 (סומן נ/1) מעלה שלא היה כל צו מכוחו בוצע המעצר, שכן סעיף 1 לדו"ח לפיו **"עצרתי את החשוד לפי צו מעצר מבית המשפט"** לא מולא על ידו.

סעיפים 2-3 בדו"ח המעצר, אותם על השוטר למלא כשהמעצר אינו מבוצע מכוח צו מולאו רק באופן חלקי. שכן נכתב **"עצרתי את החשוד בחשד שעבר עבירה - חשד לזריקת אבנים כנגד כוחות הביטחון וניסיון להעלמת ראיות"**, אולם רובריקת "עילת המעצר", המפרטת את עילות המעצר שבסעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה-מעצרים], לא מולאה על ידי השוטר טויטו ועילת המעצר לא צוינה בדו"ח המעצר.

לאור האמור הנני סובר שכניסת השוטרים לביתו של הנאשם לשם מעצרו ומעצרו נעשו שלא כחוק על ידיהם.

המאשימה מוסיפה וטוענת שאף אם הכניסה לבית הנאשם לשם המעצר והמעצר לא היו חוקיים הרי שלא נערך במקרה דנן חיפוש. שכן, לטענתה, כאשר שוטר רואה אדם מבצע עבירה בפניו לא מדובר בחיפוש.

עיון בדו"ח הפעולה שערך השוטר עאמר (סומן ת/5) מעלה שהוא ליווה את הנאשם לשירותים, ובהיותו בשירותים ראה אותו משליך שקית לפח האשפה בסמוך לו. פעולה זו עוררה את חשדו של השוטר עאמר שהשקית מכילה סם. עצם השלכת שקית לפח אשפה אינה מהווה עבירה, ולכן אני דוחה את טענת המאשימה לפיה השוטר ראה, בוודאות, את הנאשם עובר עבירה לפניו. בעקבות חשדו של השוטר עאמר הוא הושיט את ידו וחייטט בפח האשפה על מנת להוציא את השקית ולוודא את תכולתה. הנני סבור שעצם פעולת הכנסת היד וחייטוט בפח האשפה בשירותים שבביתו של הנאשם מהווה חיפוש בביתו ובחפציו. על כן אני מקבל את טענת המאשימה שלא נערך במקרה דנן חיפוש. ובלשונו של דו"ח הפעולה: **"... ליוויתי אותו לשירותים ... הוריד את מכנסיו ותחתונים ... והבחנתי בו מוציא שקית ניילון שקופה חומר החשוד כסם מסוג מריחואנה בעזרת יד ימין והכניס אותה לתוך פח זבל שליד השירותים יש לציון שהוא הסתכל עלי והיה לחוץ ומזיע שאלתי אותו סיימת מסר כן הנ"ל התלבש ואני ניגשתי לפח הזבל ... במרחק מטר בערך. והייתי בקשר עין רציף בזמן שהוציא מהתחתונים עד הכנסת השקית הניילון שבתוכה החומר החשוד כסם מסוג מריחואנה לתוך הפח זבל. תפסתי את השקית ניילון שבתוכה החומר החשוד כסם מסוג מריחואנה והכנסתי לתוך הכיס הימני שלי. לציון שהיה מרוקן מכל תכולה. ומסרתי לו שהוא עצור בגין החזקת חומר חשוד כסם ..."**

עם זאת עלי לציין שסעיף 29 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט-1969 (להלן: "הפח"פ (מעצר וחיפוש)") מתנה את עריכת החיפוש בקיומו של "יסוד סביר לחשד" לכך שהאדם החשוד מחזיק בחפץ כלשהו שהחזקתו אסורה או שאותו מחפשת המשטרה.

ברע"פ בן חיים נקבע שמבחן "החשד הסביר" הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי הבוחן את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך את החיפוש. יישומו של מבחן זה נבחן על פי נסיבותיו הפרטיות של המקרה הנדון, על פי המידע שהיה בידו השוטר בעת עריכת החיפוש ועל פי ניסיונו ושיקול דעתו של השוטר דורש מבחן ה"חשד הסביר" גם קיומה של ראייה ממשית כלשהי המבססת את סבירותו של החשד. הכוונה לראייה שנתפסת ישירות בחושיו של השוטר המחליט על ביצוע החיפוש או ראייה הבאה לו ממקור מהימן אחר לכאורה. תחושה או ניחוש שלא מתלווה אליהם ראייה כלשהי אינם מספיקים, כשלעצמם, להתהוותו של ה"חשד הסביר" הנדרש.

במקרה דנן, הנני סבור שהשקית שהוסתרה על גופו של הנאשם, אותה הוא משליך לפח הסמוך אליו, וכן תגובתו הגופנית המתוארת בדו"ח הפעולה (סומן ת/5) לפיו הנאשם היה לחוץ ומזיע בעת השלכת השקית ממלאים, כשלעצמם, את דרישת ה"חשד הסביר" לשם ביצוע חיפוש בלא צו על גופו של הנאשם.

אולם, המקרה דנן סבוך יותר, שכן, כפי שכבר הכרענו לעיל, מלכתחילה הימצאותם של השוטרים בביתו של הנאשם לשם מעצרו בחשד לביצוע עבירת ההתפרעות הייתה בלתי חוקית. כעת עלינו לבחון האם אי החוקיות הבסיסית שבהימצאות השוטרים בביתו של הנאשם פוסלת את החיפוש ואת הראיות שנתפסו במסגרתו, או שמא קיומו של ה"חשד הסביר" הנדרש לשם ביצוע החיפוש האמור מכשיר את הראיות שנתפסו במסגרתו, ובהם שקית הסם.

בפסק הדין שניתן בע"פ יששכרוב אומצה דוקטרינת פסילה פסיקתית יחסית. נקבע שם שבידי בית המשפט מסור שיקול הדעת להכריע באשר לקבילותה של ראייה שהושגה שלא כדין על פי נסיבותיו של כל מקרה לגופו, כפי שכותבת כב' השופטת בייניש בפסק הדין: **"אם בעבר נהגה בשיטתנו ההלכה הפסוקה לפיה שאלת קבילותה של ראייה אינה נבחנת לפי דרך השגתה ... הרי כיום מתבקשת נקודת איזון גמישה יותר המתחשבת בחובה להגן על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו ... תמצית עיקרה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית ... היא זו: ... לבית המשפט שיקול דעת לפסילת קבילותה של ראייה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראייה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן ..."**

במסגרת פסק הדין מונה כב' השופטת בייניש בפסק הדין את שיקוליו של בית המשפט בבואו להחליט האם לפסול את הראייה בהתאם לנסיבות כל מקרה לגופו. שיקולים אלה כוללים, בין השאר, את אופייה וחומריתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהגשת הראייה; את מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה וכן את שאלת הנזק מול התועלת החברתית הכרוכה בפסילתה של הראייה.

במקרה דנן הנני סבור שאי החוקיות שהייתה כרוכה בכניסתם של השוטרים לביתו של הנאשם לצורך מעצרו ומעצרו בלא שהיה להם היתר חוקי לעשות זאת מהווה אי חוקיות בסיסית וחמורה. שכן, אחת מזכויות היסוד המרכזיות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הינה זכותו של כל אדם לחרות. אל למשטרה לשלול זכות מרכזית ובסיסית זו אם אינה מוסמכת לכך על פי חוק. אם השוטרים לא היו נכנסים, שלא כחוק, לביתו ושירותיו של הנאשם לא היו מבחינים בשקית הסם שעל גופו ולא היו עורכים את החיפוש במסגרתו נתפסה שקית הסם.

מנגד, הנאשם מואשם בביצוע שתי עבירות קלות יחסית של החזקת סם לשימוש עצמי והפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו. לעניין חומרת העבירה ניתן להשליך מהכרעתו של בית המשפט העליון ברע"פ בן חיים על המקרה דנן. ברע"פ בן חיים נפסק בשני מקרים, שאחד מהם דן בעבירה של החזקת סמים לשימוש עצמי, שעל אף שאין ספק באשר למהימנותן של הראיות שנתפסו במסגרת החיפוש הרי שהחיפוש היה לא חוקי ועל פי ההלכה שנפסקה בע"פ יששכרוב יש לפסול את הראיות במקרים אלו. ברע"פ בן חיים נבעה ההחלטה, בין השאר, מהקביעה שעבירה של החזקת סמים לשימוש עצמי הינה עבירה קלה יחסית, וזהו אחד מהשיקולים אותם יש להביא בחשבון בפסילת ראיה. קביעה זו מתאימה גם למקרה דנן הן הוא בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית ובעבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו שהינן, כאמור, עבירות קלות יחסית במיוחד בהשוואה לאי החוקיות החמורה יחסית במעשה המשטרה של ביצוע מעצר של אדם שלא בהתאם לדרישות החוק.

לאור האמור, הנני סבור שהראיות שהושגו במסגרת החיפוש הנדון במקרה דנן, בהן שקית הסם, אינן כשרות עד כדי פסלותן.

(ב) בחינת שרשרת הסם:

במקרה דנן, הצדדים היו חלוקים גם באשר לשאלת שמירתה של שרשרת הסם לגבי השקית שנתפסה על ידי השוטרי עאמר במסגרת החיפוש שנערך (להלן: "השקית"). על אף שאיני נדרש להכרעה בשאלה זו אציין, במאמר מוסגר, שגם בעניין זה אני מקבל את גרסת הנאשם לפיה לא עלה בידי המאשימה להוכיח ששרשרת הסם נשמרה כנדרש.

"שרשרת הסם" בוחנת את מסלול העברת החומר החשוד כסם שנתפס בביתו של הנאשם עד לבדיקתו במז"פ (להלן: "שרשרת הסם"). בבחינת שרשרת הסם על בית המשפט להכריע האם החומר שנבדק על ידי המז"פ הוא אותו חומר שנתפס אצל הנאשם או שקיים חשש ששרשרת הסם נקטעה וזהו חומר אחר. יודגש ששרשרת הסם באה להבטיח את אי התערבותו של גורם שלישי אחר בחומר הסם שנתפס עד להגעתו למז"פ.

עם זאת, הפסיקה קבעה שגם אם נפלו פגמים בשרשרת הסם ניתן, לעיתים, לרפא את החשש שסם אחר נבדק או שהשתלו סמים אל תוך השקית שהועברה למז"פ. כפי שנאמר בע"פ 987/02 **מדינה ישראל נ' איסמעיל בן מחמוד זביידה** (ניתן על ידי כב' השופטת בייניש, ביום 10.5.2004): **"לפי השיטה הנוהגת אצלנו, אין לומר כי פגמים בניהול חקירה - ובכלל זה ליקויים בסימון מוצגים ובתיעוד שרשרת העברתם - בהכרח יורדים לשורש ההליך המשפטי. יש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על פי מכלול נסיבות העניין, וביחוד לפי סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים כדי לקפח הגנתו של הנאשם"**.

על בית המשפט לבחון את משקלן של הטעויות שנעשו אל מול מורכבות השרשרת, יחד עם זאת עליו לבחון גם את מהותו של הסם שנתפס. בית המשפט יכריע האם הפגמים שנפלו יוצרים ספק שהחומר שנתפס בחיפוש הוא אכן החומר שהגיע למעבדת מז"פ וביחס אליו נתנה חוות הדעת או לא.

במקרה דנן נפלו שני פגמים בשרשרת הסם:

הפגם הראשון - בסימון השקית קיים שוני באות הלועזית הרשומה בצמוד למספר באותיות I-G-בין הסימון המצוין על גבי השקית לבין הסימון המצוין בדו"ח הפעולה. נראה שהשוטרי עמאר מסמן על גבי השקית שתפס את הסימון **j0697511** אולם בדו"ח הפעולה שהוא ערך (סומן ת/5) רושם השוטרי עאמר את סימון פרטי השקית כ-**G0697511**.

פגם זה נובע, ככול הנראה, מטעות אנוש ובלבול בין אותיות לועזיות שצלילן דומה. על כן אני סובר שפגם זה ניתן לריפוי שכן גופו של המספר וסדר הספרות המלווה את האות הלועזית שנרשמו על גבי השקית ובדו"ח הפעולה זהים.

הפגם השני - הוא בכך שהמאשימה לא העידה את השוטר טויטו על אף שלפי האמור בדו"ח המעצר שערך השוטר טויטו (סומן נ/1) הוא נטל חלק בשרשרת הסם בכך שמסר את השקית לחוקר נחלה.

על מנת לבחון את הפגם השני נתאר את שרשרת הסם כפי שהיא משתקפת במוצגים ובעדויות שהציגו הצדדים. תחילתה של שרשרת הסם מתוארת בדו"ח הפעולה שערך השוטר עאמר (סומן ת/5) לפיו:

ואת החומר החשוד כסם שבתוך שקית הניילון הוצאתי מהכיס הימני של מכנסי ושקלתי במשקל אלקטרוני משטרתי תקני משקל 1.3 גר' ... ולאחר מכן הכנסתי את השקית ניילון שבתוכה החומר החשוד כסם מסוג מריחואנה לתוך שקית תפיסה לסימון מספרה 0697511G וצוינה כמוצג מספר 1 ורשמתי עליה את פרטי האישיים, פרטי החשוד, משקל, תכולה, תאריך היום והועברה ... לחוקר תורן גמאל נחלה להמשך טיפול".

החוקר נחלה, שעבד בעת האירוע כחוקר במרחב דוד, העיד בפני כעד תביעה מס' 1 באשר להמשכה של שרשרת הסם: **"אני ... קיבלתי את הסמים שנתפסו והכנסתי אותם לתוך הארון ... קיבלתי לידי שקית מאובטחת המשמשת לאחסון סמים, שקית אטומה עם מספר סידורי ... ואז לקחתי אותה במקרה הזה והכנסתי לארון מוצגים.**

ש. ממי קיבלת את השקית?

ת. מהבלש עמאר ... ביום החקירה"

אולם, לטענת הנאשם הפגם השני בשרשרת הסם הינו בחוליה זו, שכן לטענתו, גם השוטר טויטו נטל חלק בשרשרת הסם. בדו"ח המעצר שערך השוטר טויטו (סומן נ/1) נכתב שהשוטר טויטו הוא שמסר את השקית לחוקר נחלה: **"... ערכתי חיפוש על גופו/בגדיו של העצור: ראה דו"ח פעולה עאמר חאמד ... את החפצים שתפסתי סימנתי בע.ח ומסרתי אותם לידי גמאל נחלה חקירות".**

בהמשך עדותו עונה החוקר נחלה לטענת הנאשם באשר לפגם האמור שנפל בשרשרת הסם כאשר לדבריו השוטר עאמר הוא שהעביר לו את השקית ישירות ולא השוטר טויטו, ולחיזוק דבריו הוא מוסר שעל שקית הסם היו רשומות האותיות ע.ח, שמשמעותן "עאמר חאמד":

"ש. אני מציג לפניך דו"ח מעצר מיום האירוע כאשר פרטי ממלא הדו"ח הוא סמ"ר טויטו, בסעיף 7 לדו"ח המעצר הוא כותב "את החפצים שתפסתי סימנתי בע"ח מסרתי אותם לג'מאל נחלה חקירות", מה מסר לך מר טויטו?

ת. קודם כל ע"ח זה ראשי תיבות עאמר חאמד שמופיע שהוא עשה את החיפוש גם בדו"ח שאתה מחזיק ואת השקית קיבלתי מעמאר חאמד.

ש. אם מר טויטו כותב שמסר לך דברים ביד זה לא נכון?

ת. אני מעיד על הפעולות שאני עשיתי ולא מתעסק בפרשנות של אף אחד".

הנני סבור שהפגם האמור בשרשרת הסם הינו פגם מהותי, אשר אינו ניתן לריפוי. שכן יש סתירה בין עדותו של החוקר נחלה לבין האמור בדו"ח המעצר (סומן נ/1) באשר למי הוא האיש שמסר את השקית לידי של החוקר נחלה. מעדותו של החוקר נחלה נראה שהשוטר עאמר הוא שמסר את השקית לידי, ואף סימן עליה את ראשי התיבות של שמו ע.ח. גם בדו"ח הפעולה שערך השוטר עאמר (סומן ת/5) לא צוין שהשוטר טויטו הוא שהעביר את השקית לידי החוקר נחלה ואילו בדו"ח המעצר שערך השוטר טויטו (סומן נ/1) נכתב שהשוטר טויטו הוא שמסר את השקית לידי החוקר נחלה. על אף הסתירה האמורה המאשימה לא העידה את השוטר טויטו על מנת שייתן את הסברו להבדל האמור בין הגרסאות. לאור זאת הנני סובר שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את שרשרת הסם.

בהמשכה של שרשרת הסם החוקר נחלה הכניס את השקית לארון המוצגים. השוטר יורם סולימאן, עד התביעה מס' 2, הוא שהוציא את השקית מארון המוצגים והעביר אותה למז"פ, כפי שעולה מהמזכרים ושוברי ההעברה שערך (סומן ת/3 ו-ת/4) ומעדותו בפני:

"יש שלושה מזכרים ... הראשון מה- 9.6.10 רשמתי מזכר על כך שהוצאתי מארון נעול במשרד החקירות בעיר העתיקה שקית מאובטחת שמכילה חומר החשוד כסם. רשמתי אותה כמוצג ובצירוף טופס לזואי למוצגים העברתי אותה למעבדת סמים במטה הארצי לבדיקה ...".

סופה של שרשרת הסם בחוות דעתו של המומחה בני רוהק ממוז"פ מטה המחוז הדרומי באר שבע (מסומנת ת/6), לפיה השקית הכילה 1.0420 גר' מסוג קנבוס: **"בתאריך 10.6.10 נתקבלו במעבדה המוצגים הבאים: שקית מאובטחת לשימוש חד פעמי מספר J0697511 ... ועליה מדבקה משטרית המסומנת "מספר תיק 212214/2010 ... מספר פריט 4033485 ... ובתוכה אריזה מפלסטיק סגורה בחום ובתוכה חומר צמחי. החומר הצמחי הועבר לשקית פלסטיק. ממצאי הבדיקות: ... חומר צמחי ... משקל נטו 1.0420 גרם קנבוס".**

לאור האמור החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) סיפא לפקודת הסמים (נוסח חדש) תשל"ג-1973, ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

הנני מורה על חילוט הסם לצורך השמדה.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים